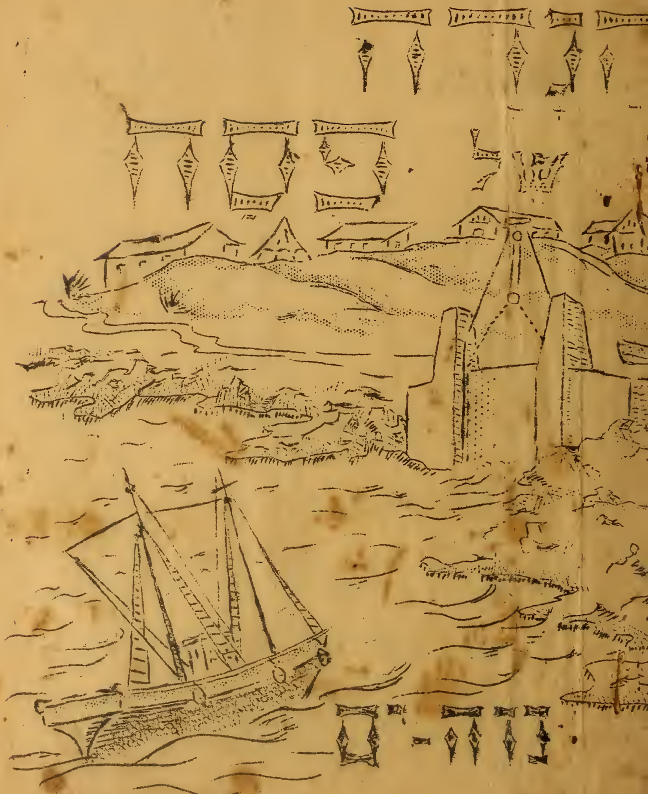

הנה הסתיו עבר

הגשם חלף הלך לו
הנצנים נראו בארץ.
עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר נתנו ריחם

הגשם חלף הלך לו
עננים התפזרו ואינם
השדות מוריקים ומשגשגים

כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר ראשית קצירכם

עומר עומר תבואה חדשה
נאגד אגדות בבר
נאלם אלומות בכר.

המלילות רכות גרעינים
זרעי הברכה עוד ספונים.
עומר, עומר...

האדמה תשא רוב תנמול
ברוך יברך בידינו היבול.
עומר, עומר...

עומר עומר בן קמה
זו ברכת האדמה
הוא יובא הלום
ויונף תנופה לרום.

מבאר שבע ועד דן
חג חטה וחג דגן
פה יגל יוגב צעיר
בתנובת הניר.
עומר, עומר...

יבורך כל זיו שדי
פה עמל עמל ידי
באה באה מעמר
קולו נשא ונזמר.
עומר, עומר...

שיר מתחדשים מעשי בראשית

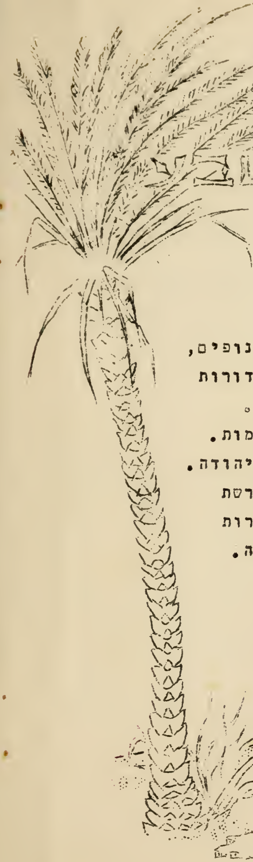
חיים זכים צעירים
נובעים פורצים סביב בהמון
אורות פרחים ושירים
אורות זהב פרחי בשמים
כל היצורים פורחים.

כל הלבבות העלו נצה
ובגיל וחשק זורחים
והשירים! שירי פלאים
ישיר כל עוף פורח
כל עץ ישיר, כל אבן מקיר
כל העולם פוצח.

ניבים דוברים אלי זרעיני
במענית לבב
ויום יגיע והיינו
לשבלי זהב.

וילד רך יבא אליך
פרחי דגן לבר.
והלך דל במצלותיך
רעבוננו ישבור.

חרוש חורש וזרע זורע
במענית הלב
ובאו באו אח ורע
לחג קציר קרב.

חג האביב במולדת

כהרים יפלגים בלבב. יחד עם אביב טל תקופה, טל אומה מחדטת נעורים נעם המגע עם אדמת מולדת נכספת במשאת נפט של דורות משועים לפלא הגאולה.

המו מכנף הארץ, מירכתי זמנים ונופים, שרו עם תועי המדבר – עם כארי יתנשא. ודורות על דורות רמוסים, שרו גיסדת בר-כוכבא.
עוד שותת דם אצבעותיהם טרו שומרי החומות.
וטרו מיובלי ידיים-חורשי שדות גליל ויהודה.
וטרו יורדי ים עבריים, דייגים פורטי רשת בדממת הרים עם שקיעה, במזגה טפעת הזמירות לזמרה אחת נשגבה – לזמרת געגועי גאולה.

הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים
בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב

הַחֹדֶשׁ הַזֶּה הוּא לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים
רִאשׁוֹן לְכָל חָדְשֵׁי הַשָּׁנָה
חֹדֶשׁ הָאָבִיב

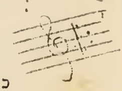
בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
פֶּסַח הוּא זְמַן חֵרוּתֵנוּ
כִּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
יָצְאוּ אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם

זָכוֹר אֶת הַיּוֹם אֲשֶׁר
יָצָאתָ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית
עֲבָדִים

הֲרֵינוּ מוּכָנִים וּמְזוּמָּנִים לְסַפֵּר
בִּיצִיאַת מִצְרַיִם בְּיַחַד עִם כָּל יִשְׂרָאֵל

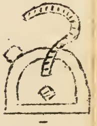
א לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים: כל דכפין ייתי ויכול כל דצריך ייתי ויפסח:

כל דכפין ייתי וייכול, כל דצריך ייתי ויפסח!
לדבר אל כי תצמא ונפשך תכלה
לאור יה כצפור נלכדת בפח,
עטיר אנכי ברוח ולא אכלא –
וקמת ובאת, אחינו המך.

השתא עבד לשנה הבאה בני חורין

בתוך מדינה יהודית
יחד עם חיילינו ופדויי הגולה
טרידי החרב ומחנות ההסגר.

ה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?
שבכל הלילות ובכל הימים אנו שקועים בחולין
וטרודים בדאגות, פזורים בכל קצות הארץ בעבודה
בשדות ובדיג במרחבי הים, בהגנה, בשמירה ובשליחות
התנועה והלילה הזה הננו מכנסים בביתנו מסבים יחדיו
ומכונים את לבנו לחזון הפדות.

עבדים היינו לפרעה במצרים

ואלו לא יצאו אבותינו
ממצרים - הרי אנו ובנינו ובני
בנינו משעבדים היינו לפרעה
במצרים

ממצרים גאלתנו
ומבית עבדים
פדיתנו

עבדים היינו בכל דור ובכל אתר ואתר, נפוצים בין העמים, נמקים במחשכי הגלות, משעבדים יובלות על יובלות בכל קצות הארץ. לא ידענו מרגוע וחיינו תלויים לנו מנגד. ונזעק אל האלהים מתוך מחילות השעבוד ומעל מוקדי האוטו-דה-פה ולא נענינו. ונשא בלבנו את זעם חרון ענותנו ואת תוחלת חזון תקומתנו מדור לדור.

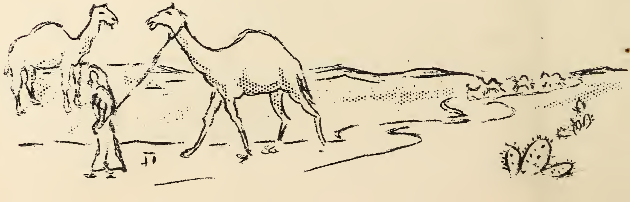
ועתה הנה קמנו לפרק מעלינו את עול הגלות ולעשות לנו ארץ חדשה ושמים חדשים ביד חזקה ובזרוע נאמנה, למצא מנוח לכף רגלנו ולחדש בריתנו עם האדמה הזאת. ואפילו כלנו פועלים כלנו מגשימים חובה עלינו לשוות החזון לנגד עינינו תמיד.

לפני אלפי שנים מרדו בארץ מצרים עדת עבדים באדוניהם ויצאה את הארץ. עבדים שמאות בשנים היו שקועים בסבלותיהם, ביון העבדות, שאדוניהם היו בטוחים בהשתעבדותם, ברפיון רוחם, בהכנעתם לשוטים העוקצים והצורבים, באהבתם את הטיט והחמר – העבדים האלה קמו יום אחד ומרדו. בן רגע פרקו מעליהם את כל העול, הרסו את כל החומות ויצאו לנוד ולנוע על פני מרחבי המדבר.

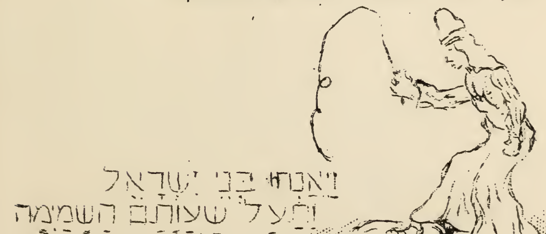
ואם כי כלנו חכמים כלנו נבונים
מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים
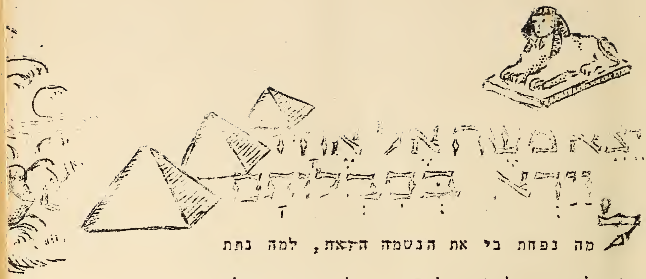

ב מתי מעט, בשבעים נפש
ירדו אבותינו מצרימה. ובני
ישראל פרו וישרצו וירבו
ויעצמו במאד מאד. ויקם
מלך חדש על מצרים, אשר לא
ידע את יוסף. ויאמר אל עמו:
הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. הבה ונתחכמה
לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא
על שונאינו.

ויש‍ימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותב
ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתום ואת רעמסס.
ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך.

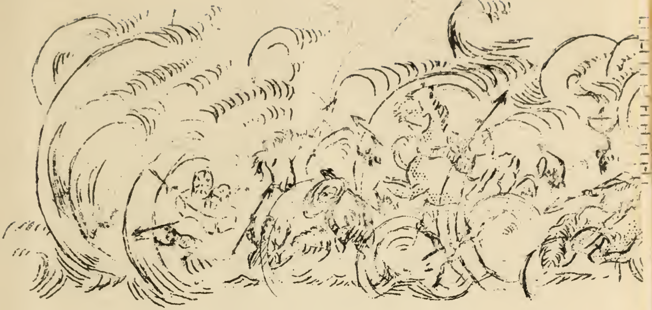

למה נפחת בי את הנשמה הזאת, למה נתת בי הלב הזה לחוש כל צרה, כל מכאוב וכל און לשאת ולסבול עם כל נדבא זעם כל אמלל זידי אסורו לבלי הושיע? עד מהי?

לד בא מצדימה זבאם אל הנענים ואל האמללים, אל בל הבאבחים זהנדכאים ואמרת אליהם כי עבדים הם - זהם לא ידעו; וכי גדול ענים זגודא לחצם — זהם לא יאמינו ופקחת את עיניהם בחזק-יד על כל לחצם ועל כל ענים וגאלת אדתם.

ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך אשר לא ידעת ואשר לא ידעדך. ועשית מן התולעים - אדם ומן האדם-עם דמעפרות חול - ארץ.

וַיֻּגַּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי בָּרַח
הָעָם וַיֵּהָפֵךְ לְבַב פַּרְעֹה
וַעֲבָדָיו. מַה זֹּאת עָשִׂינוּ כִּי שִׁלַּחְנוּ
אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעָבְדֵנוּ:
וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם
כָּל סוּס פַּרְעֹה רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו
אֶל תּוֹךְ הַיָּם וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת
בֹּקֶר לְאֵיתָנוֹ וּמִצְרַיִם נָסִים
לִקְרָאתוֹ.

בצאת
ישראל ממצרים
בית יעקב מעם
לועז: היתה
יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו:
הים ראה וינוס
הירדן יסוב לאחור.

מאלים ויבאו כל עדת בני
ישראל אל מדבר סין: וילונו
על משה ועל אהרן במדבר.
ויאמרו אליהם בני ישראל: מי
יתן מותנו בארץ מצרים,
בשבתנו על סיר הבשר,
באכלנו לחם לשבע. כי
הוצאתם אותנו אל המדבר
הזה להמית את כל הקהל
הזה ברעב.

קומו תועי מדבר

צאו מתוך השממה,
עוד הדרך רב, עוד רבה המלחמה.
רב לכם לנוע, לנוד בערבה –
ולפניכם פרוסה דרך גדולה, רחבה.
אל נא יעצרונו פגרי הנחשלים,
שבעבדותם כתו – נפסח על החללים!
ירקבו בקלונם סרוחים על צררותם,
שבכתפם נשאו ממצרים אותם.
ימתק למו חלומם, חלום רב בצלים, שומים,
דודים מלאי בשר רבים ועצומים.
קומו איפא, נדים! עזבו את השממה!
אך אל-יעל קולכם, דרכו עז בדממה!
פן צעדכם ירגיש מדבר ונרדמיו –
איש ואיש בלבבו ישמע הד פעמיו!
איש בלבבו ישמע קול אלה דיבר:
"לך! היום אל-ארץ חדשה אתה עובר!
לא! לא לחם קלוקל, שלו ודגן שמים –
לחם עצב תאכל, פרי עמל ידים!
לא! לא אהל תהו ועליות שחקים –
בית אחר תבנה, אהל אחר תקים!
כי מלבד המדבר תחת השמים,
עוד לאלה עולם גדול רחב ידים.
ממלבד ילל הישימון, דמי הציה –
תרגש תחת שמשו ארץ יפה-פיה."

בכל דור ודור חייב אדם
לראות את עצמו כאילו
הוא יצא ממצרים

במשך אלפי שנים שומר עם ישראל
את יום צאתו מבית עבדים.דרך
כל מחילות השעבוד והאונס
והאינקויזיציה והשמד והפרעות,
נושאת האומה בלבה את הגעגועים
לחופש ומביאה אותם לידי בטוי
עממי אשר לא יפסח על כל נפש
בישראל!
מאבות אל בנים, דרך כל הדורות
נמסר דבר יציאת מצרים.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו. שלא
אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו.
אלא שבכל דור ודור עומדים
עלינו לכלותנו. והקדוש ברוך הוא
מצילנו מידם

נקדש

זכר חללי ישראל בכלאי גולה,
שדעכו, נהרגו, נטבחו ונשרפו חיים
על קדושת נצח קיומנו!

נעלה

על לב זכר גבוריו
לוחמי מדות ישראל בארצו!

נקדש

ברטט כל טפת דם חברינו-
החיילים שנשפך על מזבח כבוד האומה!

יזכור

עם ישראל את אחינו
בדרכים ללא דרך, רדופי להבות
ופחדים, במחנות-העולי ובספינות
רעועות בלב ימים ובלבם חזון
העליה למולדת.

שפוך חמתך על
הגוים אשר לא ידעוך
ועל הממלכות אשר
בשמך לא
קראו. כי
אכל את
יעקב ואת
נוהו השמו. שפוך
עליהם זעמך
ותשמידם מתחת בני
השמים

הנה ימים באים והמקום אסר עלינו ללכת – יהיה לנו.
אמנם ימים רעים יסורים קשים נכונו לנו,
אולם חזון אחד יחיה את כלנו לא למעננו; בשביל
כל עמנו הרוה דם אנו בונים בית.
היש גאולה לתהום דמנו?
היש גבול ושלם לכר, לכם?

רין

ארץ מולדת אודך צעירה
מה לך הועיד העתיד?
תכלת שמים רועפת שירה,
ים את חפיך מליט.

אך צופה העין הלב יחרד
ענן מתפרץ ממארב
קדימה דגל החופש ביד
אדם משחרר אסוריו.

אם היד רועדת הרגל כושלה
עוד שבע נקומה ונלך
הרוח יטיר לנו שיר גאולה
ושחר דרכנו יברך.

התנער דור עזוז וגבור, דור גבור מלחמה

דור אחרון לשעבוד וראשון לגאולה אנחנו!

אל אף השמים וחמתם

הננו ועלינו!

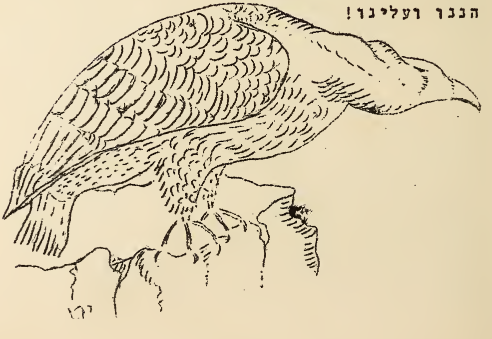
בסערה! - - -

האזינו!

הסערה גם היא קוראת לנו! ההינו

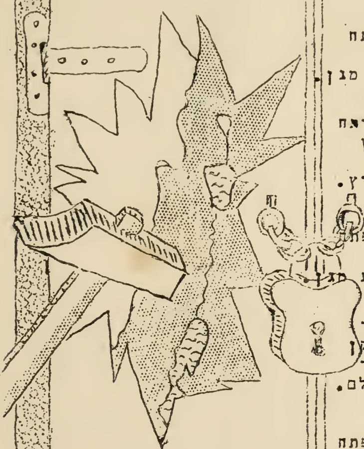
- - - - - - - - - - - - - - - - -

הננו ועלינו!

בין גבולות והרים ללא חרך
בלילות חסוכי כוכבים
טירות של אחים מבלי הרף
למולדת אנו מלוים.

לעולל ולרך
שערים פה נפתח
למך ולזקן
אנו פה חומת מגן.

אם השער סגור אין פותח
את השער נשבור ונתוץ
כל חומה בצורה ננגח
וכל סדק נרחיב ונפרוץ.

לעולל ולרך
שערים פה נפתח
למך ולזקן
אנו פה חומת מגן.

טירה על בכי ועל צער
יטען על זרועי שב זקן
גם לזה שסגר את השער
עוד יבא יום נקם ושלם.

לעולל ולרך
שערים פה נפתח
למך ולזקן
אנו פה חומת מגן.

אנחנו לשלום ואתם לקרב,
אנחנו המעטים ואתכם עם רב –
הוי, דעו לכם, זדים! עוד כח אתנו
לעמוד על נפשנו וחצינו באמנונו
צדקנו עזנו – ולא נזוז מזה
עד עולם!

כל אבן גי תעיד, כל תל יתן אות,
כי לנו מקדם הארץ הזאת;
כל ככבי שמים יספרו את קורות
ביתנו, כאבנו לה דורות על דורות;
ועתה כי שבנו – לא נזוז מזה
עד עולם!

ושבע יקדש כל נטף של דם
הארץ זאת לנו ויקבץ העם!
במקום נפל אחד יקומו עשרה,
במקום העשרה – רבבה נאדרה!
ועד עולם, עד עולם לא נזוז מזה,
עד עולם!

שלשום שדדנו,
אתמול השמדנו,
היום מרדנו, נמרוד גם מחר.
ובלהט צער
ובמחץ סער,
נפרץ כל שער סגור ומסוגר.
כל עוד בלבנו תיקד התוחלת,
לא תנתק השלשלת!

שלשום צפינו,
אתמול מרינו,
היום עלינו ונעל מחר.
ומעצור אין
לעוף בשמים
ולאח ולאחות הבאים מנכר.
עלה נעלה למכרה הגאלת
לא תנתק השלשלת!

שיר עוז נשירה,
מוקד נבעירה,
ושביל נאירה לאח נודד.
את שביל הנער,
להד ונזהר
ולחיי טהר של עם עובד.
כבה לא תכבה לעולם הגחלת
ולא תנתק השלשלת!

על הר גבה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים

שאי סביב עיניך וראי,
כלם נקבצו באו לך.
בניך מרחוק יבאו
ובנותיך על צד תאמנה.

מי אלה כעב תעופינה
וכיונים אל ארבתיהן?

כי לי איים יקוו
ואניות תרשיש
להביא בניך מרחוק.

ובנו חרבות עולם, שוממות
ראשונים יקוממו.

וחדשו ערי חרב
שוממות דור ודור.
ובנו בתים וישבו
ונטעו כרמים ואכלו
פרים.

נברך

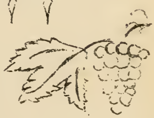

על הגפן ועל פרי הגפן ועל תנובת השדה ועל ארץ חמדה טובה שנתת לנו לאכל מפריה ולשבע מטובה.

על אשר גאלנו
והגענו ללילה זה לאכול בו
מצה ומרור כן נגיע למועדים
ולרגלים הבאים לקראתנו
לשלום שמחים בבנין ארצנו
וששים לחרותנו

חסל סדר

פסח

כאשר זכינו לעשותו כן נזכה לסדר אותו
הרב יום ודעלך
פדויים לציון ברנה.

קבוץ גורדוניה מעפילים
תש"י